

—li el Barcelona?

—Realment, mai no m'ho ha proposat.

—li de cara al futur?

—No ho sé. Tinc la intenció de jugar prompte, abans que el futbol no em pese massa. Però millor que en parlem d'ací a un any.

I d'ací a un any Michel Platini farà de nou les seues valoracions. De tota manera, tindrà 1.100 milions de lires més, el contracte per a la temporada 86-87. Més els premis i els diners dels contractes amb la televisió estatal italiana i amb la nova xarxa privada francesa, Le Cinq, propietat de Silvio Berlusconi, el nou president del Milà. Després, com a final de carrera, regentarà l'escola de futbol i el centre

esportiu de Perpinyà, juntament amb els seus interessos immobiliaris i amb una activitat directiva en una empresa del grup Fiat en territori francès, com li ha promès l'advocat Agnelli. I continuarà viatjant amb l'aerotaxi i amb el Ferrari que l'advocat mateix li va regalar com a senyal d'il·limitada estima personal.

Però potser les ganes de jugar no se li acabaran tan prompte. Sobretot si continua guanyant o si té grans reveneges per prendre's. I el desafiament amb el Barcelona acabarà servint-li, vaja com vaja: tant si guanya com si perd. Perquè Michel Platini és un d'aquells que no es fa arrere fàcilment en el futbol. També perquè ha nascut per a jugar al futbol.

EL BARÇA, UN EQUIP CRUÏLLA

La mà de Venables

El Barça que s'enfronta ara a la Juve té alguns problemes i un títol de lliga que el Real Madrid li fa cada dia més difícil. Malgrat això, és un equip potent, que commou els entrenadors rivals, cada setmana.

Toni Mollà

En els catorze anys que hi ha entre 1960 i el 1974, el Barcelona només aconseguí el títol de lliga espanyola en la temporada 73-74. En catorze anys: quatre presidents, dotze entrenadors, massa fitxatges.

La cultura futbolística de Michels, la política de Montalt i els canvis de ritme i la intel·ligència de Cruiff feren possible el guardó i l'esperança en el futur.

Montalt havia guanyat al Madrid en l'afer dels *estrangers*. El Madrid no en volia, dominava i controlava el mercat nacional —com la Seat. El Barça jugà a l'atac i li guanyà la partida. El Barça del 73-74, amb Sotil i Cruiff, es passejà literalment per tots els estadis de l'estat. Cruiff en fou l'estrella, però, com totes, s'apagà.

Han hagut de passar molts anys, una altra vegada, perquè el Barça recuperés un futbol de qualitat. I no ho ha fet el flegmàtic i periodístic Menotti ni el clan Maradona. Han estat —i esperem que serà per molts anys—

Terri Venables, l'eix de la maquinària.

Venables i Schuster els eixos d'aquesta renovellada maquinària futbolística.

El futbol artístic, teatral, d'estrellats individuals de l'escola sud-americana de Menotti i Maradona ha estat substituït pels desplaçaments llargs de pilota, la rapidesa, l'agressivitat i el progrés ràpid cap a la porteria contrària, d'encuny britànic, tot combinat en perfecta coctelera, amb el toc de pilota, els zig-zags i la precisió centreeuropea del líder de l'equip:

Bernat Schuster. I, encara, amb les saboroses guindes de tall mediterrani: la intuïció i l'habilitat dels Marcos, Rojo, Carrasco i el mateix Alonso, que mai no serà prou plorat a les graderies de Mestalla.

Un equip cruïlla —com el país que representa— forjat sobre unes peces mestres i que ha sabut extraure de cadascun dels membres de la plantilla tot el rendiment possible.

Planificació de treball, estructura d'equip, sistema, i estratègies adequades són els ingredients d'aquest Barça de Venables.

La posada en escena: marcats i pressings zonals que impedeixen l'equip contrari d'asserenar el joc. Pressing i relleus perfectament sincronitzats, que es converteixen, en recuperar el control de la pilota, en un atac en bloc, però ordenat, amb trepidants canvis de ritme que recuperen la verticalitat abandonada del futbol conservador.

El triomf del tècnic: la mentalització dels jugadors que el futbol és un

esport col·lectiu i ordenat, com també la incorporació de jugades assajades fins ara reservades a esports de menor quantitat de participants —bàsquet i handbol— com ho són els còrners, els serveis de línia de banda i els tirs lliures. Us recomane —si em prometteu de no contar-ho als del Madrid— que us fixeu en els moviments de mans i de braços dels jugadors del Barça en executar aquestes accions. Del significat, no en sabrà ni Sebastià Serrano, propagandista número u de la ciència dels signes no verbals. En tenen, però, il tant!

Enguany, però, les lesions i algunes causes extraesportives semblen confabulades perquè no puga repetir-se l'eufòria final a

la plaça de Sant Jaume de Barcelona. Esperem que la mà esquerra de Venables i el sentit comú de Schuster —i de la seua dona— ens permetran de tornar a gaudir d'un futbol que semblava oblidat.

Mentrestant, però, el Barça, sense el cavaller germànic, provoca exclamacions com la de l'entrenador de Cadis: *yo no sé que les da ese tío inglés, que corren como locos*.

Gasolina, Paquito, gasolina. Gasolina de molts OTANOS.